CU MANCHESTER UNITED

DE DIMINEAȚĂ PÎNĂ SEARA...

Închipuiți-vă un prelat anglican, cu figura prelungă și puțin tristă, așa cum îi stă bine unui pastor, cu tichia pe vîrful capului, cu fruntea puțin pleșuvă, cu pelerina atîrnîndu-i pe umeri. Închipuiți-vă acum acest prelat îmbrăcat în... echipament de fotbalist și aveți, pe scurt, imaginea lui Bobby Charlton, marele Bobby, zeul lui Manchester United și al reprezentativei Angliei! Da, acesta este Bobby, cel care, după finala victorioasă de la Wembley, a intrat — împreună cu Nobby Stiles — pe urmele lui Winston Churchill și Stanley Matthews — în galeria doamnei Tussaud, muzeul statuilor de ceară de la Londra.

Timpul nu trebuie pierdut. Mă recomand, și:

— Credeți, mister Bobby, că vă veți califica?

— Știu eu? Balonul e rotund! Pe la dv., în România, cum se spune?

— La fel!

— Înseamnă că fotbalul și axiomele lui sînt aceleași, indiferent de meridian.

Din înaltul cerului cad fără încetare fulgi mari și grei. Totul se acoperă cu un puf alb care tot crește, crește, crește și în care piciorul se afundă.

Convorbirea avea loc cu vreo trei săptămîni în urmă, la Katowice, în ajunul meciului Gornic Zabrze—Manchester United.

Englezii plecaseră în cursul dimineții într-o scurtă plimbare prin oraș, prilej — speram — pentru a continua convorbirea cu „mondialul" englez. Dar puteai schimba în liniște cîteva cuvinte? Vînătorii de autografe, parcă fără de sfîrșit, întrerupeau discuția la fiecare pas. Și iată-mă mai mult în chip de însoțitor al băieților lui Busby, în bătaia fulgilor de nea.

Delegația engleză este numeroasă: cei 16 jucători sînt însoțiți de cam tot atîția conducători, avîndu-l în frunte pe dl. **J. C. Edwards**, președintele clubului. Toți „civilii" au însă treburi precise, începînd cu responsabilul echipamentului și încheind cu dl. **W. Graham**, cel care de 10 ani, de la catastrofa aeriană petrecută la München și în care au murit 8 fotbaliști ai lui Manchester United, se ocupă de organizarea voiajurilor echipei engleze.

Din nou printre jucători. Iată-l și pe **David Herd**, cel care acum un an și-a rupt piciorul marcînd al 16-lea gol al său în campionatul Angliei. Între timp, părul i-a crescut și-i atîrnă pe umeri. De altfel, ca și lui **Best**, internaționalul irlandez, al treilea în clasamentul golgeterilor campionatului englez.

Dar cine e cel cu ochelari groși, cu rama neagră? Într-un tîrziu ne dăm seama că e chiar onorabilul **Stiles**, celebrul Stiles, spaima atacanților la C.M. din 1966! Micuț, parcă nițel adus de spate, cu o chelie cam... îndrăzneață, cu părul ce-l mai are fluturîndu-i în vînt și cu ochelarii săi, pare mai degrabă un șoarece de bibliotecă, care nici nu știe ce-i acela fotbal, care n-are altă preocupare decît studiul!

Iată-i pe englezi înapoi la hotel, după scurta lor plimbare prin Katowice. Semnalul unui nou atac. Victima, tot Bobby Charlton. „Fotbalistul în sutană" ascunde sub figura sa, parcă de om suferind, o inimă de aur. Gîndul îi fuge la Lymm, orășel aflat la 8 km. de Manchester, la casa sa, acolo unde îl așteaptă Norma, soția sa, Andreea și Suzana, cele două fiice ale sale.

— Știți ceva despre fotbalul românesc?

— Mărturisesc că n-am văzut pînă acum nici o echipă de-a dv. la lucru... Și-mi mai amintesc de un 1–7 al dv., dar cu cine... cu cine... Cu Elveția? Am zis bine?

„... Gîndul lui Bobby fuge la Lymm, la casa sa, acolo, unde îl așteaptă Norma, soția sa, Andreea și Suzana, cele două fiice ale sale..."

— 25 de puncte! Dar pentru mondialele din 1970 din Mexic, sîntem din nou într-o grupă preliminară cu elvețienii și cred că ne vom lua revanșa... Care a fost momentul cel mai extraordinar din viața dv.?

— Firește, faptul că am scăpat aproape nevătămat la München, acum 10 ani. Să cazi cu avionul, să fii azvîrlit vreo 50 de metri și să nu te alegi decît cu cîteva zgîrieturi, e ceva.

Un clopoțel îi cheamă pe englezi la masă. Cu părere de rău va trebui să întrerup discuția. Ne dăm întîlnire pentru ora 17 cînd pleacă toți la antrenament, la Chorzow, localitate care, împreună cu Katowice, Opole, Zabrze, Gliwice și alte cîteva orașe și orășele alcătuiesc o aglomerare urbană cu mai bine de două milioane de locuitori.

Exact la ora stabilită, „manchesterii" coboară. Busby și adjunctul său, **Jimmy Murphi**, supraveghează trecerea spre autobuz. Între timp, încă o întrebare pentru mister Busby:

— Ce rol are la dv. antrenorul secund?

— De fapt nu e „secund" ci e tot antrenor, ca și mine. Cînd lipsesc eu, Jimmy conduce antrenamentele, ia hotărîri ca și mine și, tot ca și mine, iubește foarte mult această echipă. I s-au făcut oferte să fie „principal" — cum ziceți dv. — în Italia, în Brazilia, chiar în Japonia, dar n-a primit. Ne-am cunoscut în 1933 cînd am jucat unul contra celuilalt, eu în echipa Scoției, el în cea a Țării Galilor. Amîndoi — mijlocași dreapta.

Autobuzul e gata de plecare. Ne urcăm. Un singur loc e liber. În fund, lîngă Stiles, care s-a așezat la o măsuță de lîngă geam și tot aprinde și stinge veioza.

— Mr. Stiles, ce faceți cu ochelarii în timpul meciului?

Fără să răspundă, Nobby îmi arată un toc de metal unde ochelarii săi vor fi în siguranță.

— Știu că în timpul jocului îi schimbați cu lentile de contact...

— Yes!

Și, fără să mai adauge ceva, apare o punguță din care scoate cîteva astfel de lentile. Sînt subțiri, făcute nu din sticlă ci dintr-un fel de material plastic. Își scoate ochelarii, îi pune în toc, își întoarce puțin pleoapele pe dos și lentilele de contact sînt aplicate direct pe globul ocular. „Șoarecele de bibliotecă" a dispărut. A apărut, în schimb, privirea de oțel a „mijlocașului de oțel" din echipa campioană a lumii.

...Stadionul Slaski („Silezia")... 100.000 de locuri... 182 de reflectoare... Lumină ca ziua... Vreo 100 de ziariști „ne așteptau"... În tribune — cîteva mii de oameni doreau să vadă antrenamentul lui Manchester United... Pe terenul de joc — zăpadă de-o palmă... Ninge, ninge, ninge și e frig...

— Mister Busby, în Anglia ați jucat vreodată în astfel de condiții și pe un astfel de teren?

— Niciodată! E periculos pentru jucători pentru că dedesubt, sub zăpadă, terenul e înghețat tun.

— Și ce veți face?

— Vom juca!

De aceeași părere este și delegatul U.E.F.A., iugoslavul Mihai Andrejevici.

Englezii apar pe teren și antrenamentul începe. Nu fac nimic extraordinar. Încălzire, sprinturi, joc cu balonul. Ba, totuși, dacă te uiți mai atent vezi că nici unul nu face ceva de mîntuială, citești pe fețele lor un fel de îndîrjire: dacă a greșit o dată, repetă de zece ori, iar Matt Busby intervine doar prin semne...

Printre numeroșii spectatori ne este arătat **Geza Kalocsai**, antrenorul polonezilor. Vede pentru a patra oară pe Manchester United, le-a „dezlegat" englezilor secretele jocului, dar îi privește la fel de interesat ca prima dată. Totuși, îl deranjez:

— Ce părere aveți despre Manchester United?

— E o echipă „grea". Cred însă că aici, la noi, acasă, vom învinge!

Ora de antrenament a trecut repede. Bateriile de reflectoare s-au stins una cîte una. Busby, Murphi și ceilalți conducători ai echipei engleze au plecat mai înainte, fiind invitați. Cu echipa a rămas Bobby Charlton. Ordinea, disciplina, e aceeași. Doar Best și Herd au întîrziat mai mult la vestiar. Pînă și-au aranjat coafura...

Mircea TUDORAN

* * * * *

OTTO GLORIA A DEMISIONAT

O nouă înfrîngere a lui *Atletico Madrid*, de data aceasta pe teren propriu în fața echipei *F.C. Saragossa*, a determinat pe antrenorul echipei madrilene, brazilianul *Otto Gloria*, să-și prezinte demisia. Direcțiunea clubului *Atletico Madrid* a acceptat fără ezitare demisia fostului antrenor al Benficăi, cel care a dus reprezentativa Portugaliei pe locul trei la ultima ediție a campionatului mondial din Anglia, pentru că acesta nu a reușit să ridice echipa la nivelul lui Real Madrid, așa cum spera toată lumea sportivă din Spania. După prezentarea demisiei, Otto Gloria a anunțat că se și află în posesia mai multor oferte ale unor cluburi din Europa cît și din America de Sud dar că, deocamdată, nu a dat curs niciuneia din ele.

O POVESTE ADEVĂRATĂ

MISTERIOSUL SALVATOR AL LUI CAGLIARI

Specialiștii italieni sînt unanimi în a recunoaște că echipa sardă prestează, la ora actuală, un joc deosebit de spectaculos, la care a ajuns printr-o evoluție nu tocmai obișnuită. Promovată în prima divizie italiană în 1965—66, ea a ocupat atunci locul 11. După un an a terminat pe locul 6, iar acum se numără printre formațiile care au realizat, adesea, fotbalul cel mai pur.

E interesant că lotul lui Cagliari e alcătuit din jucători (cu excepția fundașului Tiddia, sard de origine) adunați de peste tot — din echipele sud-americane ca și din diverse cluburi italiene. E chiar o specialitate a lui Cagliari să „reconsidere" fotbaliști respinși de alte echipe, cum a fost cazul lui Boninsegna, concediat de Helenio Herrera. Aici, în atmosfera calmă, în clima plăcută din Sardinia, jucătorii își regăsesc liniștea, echipa se încheagă, se sudează. Totuși în viața acestei formații în plină ascensiune au intervenit și unele tulburări care ar fi putut să-i devină fatale, tulburări lămurite prin dezvăluiri recente, destul de senzaționale.

Un turneu deosebit

În primul rînd a fost vorba de turneul de 10 jocuri pe care echipa l-a efectuat vara trecută în S.U.A. A fost primul ei mare turneu și jucătorii, amețiți de ritmul trepidant al vieții marilor orașe americane, și-au pierdut cumpătul. Dolarii cîștigați în loc să sporească veniturile clubului, au fost risipiți în chefuri și petreceri, în ispita cărora a căzut și antrenorul Scopigno. Echipa s-a întors acasă obosită, demoralizată și firește că primirea ce i s-a făcut n-a fost dintre cele mai călduroase. Lui Scopigno i s-a desfăcut contractul și se punea tocmai problema găsirii unui înlocuitor, corespunzător, cînd o a doua lovitură se abătu asupra clubului.

Sucursală a lui Inter?

Vara trecută, cluburile italiene au fost obligate să se transforme în societăți anonime. Fiecare club a fost estimat la o valoare anumită și s-au emis acțiuni, puse în vînzare publică pînă la concurența sumei respective. Peste tot această operațiune s-a efectuat fără dificultăți, numai la Cagliari s-a constatat că acțiuni în valoare de 170 milioane lire italiene rămăseseră nevîndute. Singura soluție care apărea posibilă conducerii clubului era vînzarea vedetei echipei, internaționalul Riva, și tratativele erau deja înaintate cu Juventus, cînd un oarecare Marras, de origine sard, dar locuind la Milano, s-a oferit să cumpere acțiunile nesubscrise. Bucuroși să-l poată păstra pe Riva, conducătorii lui Cagliari au fost de acord cu această intervenție salvatoare și Marras deveni principalul acționar al clubului.

Abia pe urmă s-a aflat că misteriosul salvator era de fapt unul din conducătorii întreprinderilor proprietate a lui Moratti, președintele lui Internazionale Milano. A izbucnit un scandal imens, lucrurile au ajuns în fața parlamentului italian și se părea că însuși noul sistem de organizare financiară a cluburilor riscă să se prăbușească.

Speriat de vîlva care se produsese și pentru a nu compromite nici pe Moratti, Marras a declarat, pe de o parte, că a procedat animat doar de sentimente de simpatie pentru echipa Cagliari și că, pe de altă parte, e dispus să cedeze acțiunile oricui ar vrea să le cumpere. Dar

Riva — jucătorul nr. 1 al lui Cagliari

nimeni nu s-a oferit să preia aceste acțiuni și astfel ele au rămas în posesia lui Marras. Altă soluție nu mai exista și clubul s-a împăcat cu ea, pentru ca echipa să se poată alinia la startul campionatului, unde — după un început furtunos — a coborît la jumătatea clasamentului.

STAGIU ÎNDELUNGAT ÎN MEXIC — SINGURA SOLUȚIE!

PĂREREA ANTRENORULUI SOVIETIC IAKUȘIN

Pentru conducerea fotbalului sovietic, mai precis pentru selecționerii echipei naționale, recentul turneu de patru meciuri în Mexic (între 3—12 martie, 4 jocuri nule) a prezentat mai mult decît semnificația pe care o poartă obișnuitele întîlniri bilaterale. Cînd a fost perfectat acest turneu, antrenorul Iakușin s-a gîndit și la posibilitatea pe care i-o oferă pentru încercarea unor elemente noi, dar și la aceea de a constata efectele altitudinii. În special această ultimă problemă i-a interesat și pe ziariștii francezi, astfel că la popasul făcut de lotul sovietic în Franța (el a și susținut două partide amicale: 3—0 cu Nancy și 2—0 cu Nantes) discuțiile avute cu Iakușin s-au învîrtit asupra acestei chestiuni, foarte importantă pentru cei care vizează calificarea pentru turneul final al campionatului mondial 1970 din Mexic.

Iakușin s-a înapoiat din Mexic plin de învățăminte și parte din ele le-a împărtășit confraților noștri de la „FRANCE FOOTBALL".

— Turneul a fost foarte dur pentru noi — a spus antrenorul sovietic. **Gîndiți-vă că noi am părăsit Moscova cînd avea un strat de zăpadă de 10 cm și o temperatură de —30 grade și am ajuns la Mexic pe o căldură de +30 grade! Această mare diferență am simțit-o aproape tot timpul șederiі noastre, cu atît mai mult cu cît ea se conjuga și cu efectele altitudinii. De altfel, singurul meci mai bun pe care l-am făcut a fost cel de la Guadalajara, situat la o înălțime mai mică decît Mexic.**

— Care au fost primele efecte ale altitudinii pe care le-ați constatat?

— Au fost foarte rele pentru noi. Nimeni nu s-a putut adapta cu adevărat. Jucătorii — inclusiv cei ca Cisienko, care se plîng pretutindeni — erau lipsiți de reacție nervoasă. Unii „se tîrau" și echipa noastră semăna mai mult cu o formație de veterani.

— Ce intenționați să faceți pentru a preîntîmpina aceste efecte?

— Nu văd decît o singură soluție: să mergem în Mexic cu foarte mult timp înainte pentru a încerca să ne aclimatizăm. Ceea ce, fără îndoială, vom face la momentul potrivit. Este singura șansă ca băieții să se adapteze și să realizeze performanțe sensibil egale cu cele obișnuite.

— Ce impresie v-au lăsat jucătorii mexicani, cu care v-ați întîlnit?

— Foarte bună. Trebuie să spun chiar că am fost surprins de calitatea selecționatelor care ne-au fost opuse și nu numai pe plan fizic, în care ne-au fost superioare din motivele arătate. Tehnica lor este foarte bună și mai ales în domeniul tactic m-au izbit progresele făcute de la ultimul campionat mondial. Fundașii lor laterali au un joc foarte ofensiv, care — de altfel — ne-a tulburat în cîteva ocazii.

De unde rezultă că turneul final din 1970 va rezerva suficiente surprize, fie prin efectele altitudinii, fie prin ale... fotbalului mexican...